

Súd: Okresný súd Veľký Krtíš
Spisová značka: 12Csp/135/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6218202198
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 02. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zoltán Orlai
ECLI: ECLI:SK:OSVK:2019:6218202198.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Veľký Krtíš sudcom JUDr. Zoltánom Orlaiom v spore žalobkyne Ž. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom V.. R.. Z. XXX/XX, XXX XX B. S., zastúpenej JUDr. Vladimírom Sidorom, advokátom, so sídlom Železničná 4A, 920 01 Hlohovec, proti žalovanému Home Credit Slovakia, a. s., Teplická 7434/147, Piešťany 921 22, IČO: 36 234 176, zastúpenému Advokátska kancelária Goliašová Gabriela s.r.o., so sídlom 1. Mája 173/11, 911 01 Trenčín, o zaplatenie 300,- Eur, takto

rozhodol:

Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyňi sumu 300,- Eur a to v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Žalobkyňi sa voči žalovanému p r i z n á v a nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Podaným návrhom na vydanie platobného rozkazu sa žalobkyňa domáhala, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť jej primerané finančné zadostučinenie vo výške 300,- Eur a nahradiť jej trovy konania. V žalobe žalobkyňa uviedla, že dňa 20.08.2002 uzatvorila so žalovaným Úverovú zmluvu o poskytnutí revolvingového úveru a vydaní a používaní platobnej karty YES č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej jej bol schválený úverový rámec 1.600,- Eur, ktorý sa zaviazala splácať. Na Okresný súd vo Veľkom Krtíši podala žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia, Okresný súd Veľký Krtíš rozsudkom zo dňa 26.09.2017 sp. zn. 2Csp/56/2017 jej žalobe v celom rozsahu vyhovel a zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 743,69 Eur s 5 % úrokom z omeškania ročne od 17.02.2017 do zaplatenia a priznal jej náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Súd v rámci predmetnej zmluvy zistil, že je zmluva neobsahuje výpočet nákladov, RPMN, úroková sadzba je v rozpore s dobrými mravmi. Na základe týchto nedostatkov bolo rozhodnuté, že úver zo zmluvy je bezúročný a bez poplatkov. Ďalej uviedla, že sa svojho nároku domáha v zmysle § 3 ods. 5, tretej vety zák. č. 129/2010 Z.z., pričom má za to, že sú splnené všetky podmienky na priznanie primeraného finančného zadostučinenia podľa tohto ustanovenia. Vo veci totiž existuje porušenie povinnosti veriteľom, ktorú povinnosť mu ukladá zákon č. 129/2010 Z.z., ona ako spotrebiteľka si úspešne uplatnila na súde porušenie predmetných povinností, keďže o nich bolo právoplatne rozhodnuté rozsudkom a existuje príčinná súvislosť, pretože ako spotrebiteľka bola v predmetnom konaní úspešná v dôsledku toho, že veriteľ (žalovaný) porušil právne predpisy a vyhotovil zmluvu v rozpore s výslovným znením právnej úpravy. Zdôraznila tú skutočnosť, že žiadne ďalšie podmienky na priznanie finančného zadostučinenia zákon nevyžaduje. Na priznanie nároku teda postačí, ak veriteľ poruší práva spotrebiteľa, resp. povinnosti veriteľovi uložené právnou úpravou a spotrebiteľ tieto porušenia úspešne uplatní na súde. Medzi porušením povinnosti a úspešným uplatnením práva musí existovať kauzálny nexus. Spotrebiteľ nemusí utrpieť skutočnú škodu, postačí ak mu táto škoda hrozí. V tomto prípade možno konštatovať, že škoda spotrebiteľovi nie len hrozila (čo už samo o sebe je postačujúce na priznanie finančného zadostučinenia), ale aj reálne vznikla. Pri čestnom a odbornom postupe žalovaného pri vyhotovovaní zmluvy, by jej majetkové práva

spotrebiteľa neboli ohrozené a nebolo by do nich zasiahnuté. Poukázala na rozhodovacia prax súdov. K žalobe pripojila rozsudok Okresného súdu Veľký Krtíš zo dňa 26.09.2017, sp. zn. 2Csp/56/2017.

2. Okresný súd Veľký Krtíš dňa 08.10.2018 pod č.k. 12Csp/135/2018-24 vydal platobný rozkaz, ktorým uložil žalovanému, aby do 15 dní odo dňa doručenia platobného rozkazu zaplatil žalobkyni sumu 300,- Eur a nahradil jej trovy právneho zastúpenia vo výške 81,86 Eur, alebo aby v tej istej lehote podal odpor s vecným odôvodnením na tomto súde. Predmetný platobný rozkaz bol uznesením Okresného súdu Veľký Krtíš zo dňa 14.11.2018 č.k. 12Csp/135/2018-42 v celom rozsahu zrušený, nakoľko bol voči nemu podaný odpor.

3. Právny zástupca žalovaného v podanom odpore okrem iného uviedol, že so žalobou nesúhlasí, nakoľko nárok žalobcu na primerané finančné zadostučinenie považuje za nedôvodný. Základným predpokladom na úspešné uplatnenie práva na primerané finančné zadostučinenie je okrem preukázania ujmy aj preukázanie, že žalovaný svojím konaním porušil súčasne - kumulatívne ustanovenia zákona o ochrane spotrebiteľa a osobitného právneho predpisu. Žalobca v podanej žalobe však nepreukázal, ktoré konkrétne ustanovenie zákona o ochrane spotrebiteľa, a ktoré konkrétne ustanovenia osobitného právneho predpisu žalovaný svojím konaním porušil. Predpokladom uplatnenia tohto inštitútu je to, aby ujma vznikla, inak nie je čo reparaovať. Ďalším atribútom, ktorý musí súd zohľadniť pri priznaní finančného zadostučinenia je, že takéto zadostučinenie môže priznať iba v prípadoch úspešného uplatnenia porušenia práv alebo povinností ustanovených zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými zákonmi. Z hľadiska § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľov, preto musí byť preukázané, že došlo k úspešnému uplatneniu práva na strane spotrebiteľa. Ďalej právny zástupca žalovaného uviedol, že je nesporné, že Okresný súd Veľký Krtíš rozsudkom č.k. 2Csp/56/2017 zo dňa 26.09.2017 zaviazal žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 743,69 Eur s prísl.. Uvedené rozhodnutie však nemožno považovať za úspešné uplatnenie porušenia práv alebo povinností ustanovených zákonom o ochrane spotrebiteľa. Má totiž za to, že nie každé rozhodnutie súdu, ktorým súd rozhodol v prospech spotrebiteľa v súdnom konaní možno považovať za úspešné uplatnenie porušenia práv alebo povinností ustanovených zákonom o ochrane spotrebiteľa alebo osobitnými predpismi. Žalobca neunesol dôkazné bremeno ohľadne toho, že zo strany žalovaného skutočne došlo k porušeniu práv alebo povinností ustanovených zákonom o ochrane spotrebiteľa alebo osobitnými predpismi, nakoľko v žalobe nešpecifikoval ani bližšie nekonkretizoval, akého konkrétneho porušenia práva alebo povinnosti sa mal žalovaný údajne dopustiť, ani toto porušenie presne nevymedzil odkazom na konkrétne ustanovenie zákona, a ani nepredložil súdu rozhodnutie, ktoré by preukazovalo, že by porušil práva alebo povinnosti ustanovené zákonom o ochrane spotrebiteľa alebo osobitnými predpismi. Ako vyplýva zo samotného inštitútu finančného zadostučinenia, ide o zadostučinenie, ktorého účelom je reparaovať ujmu, ktorá bola neoprávneným zásahom do práva na ochranu spotrebiteľa spôsobená. V tomto prípade ale žalobcovi žiadna ujma nevznikla, ale naopak získal najvýhodnejší úver, aký by mu neposkytla žiadna banka. Inštitút primeraného finančného zadostučinenia v sebe zahŕňa funkciu represívnu a preventívnu. Tieto funkcie považuje za dodržané už samotným rozsudkom o vydanie bezdôvodného obohatenia, keďže žalovaný už raz sankcionovaný bol a to tým, že žalobcovi bol poskytnutý úver bez úrokov a poplatkov a sumu prevyšujúcu istinu mu na základ rozsudku vyplatil. Z uvedených dôvodov preto žiadal žalobu zamietnuť.

4. Žalobkyňa prostredníctvom svojho právneho zástupcu vo svojom vyjadrení k odporu okrem iného uviedla, že v postavení spotrebiteľa sa žalobou v konaní pod sp. zn. 2Csp/56/2017 domáhala voči žalovanému vydania bezdôvodného obohatenia s príslušenstvom z titulu väd zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktoré žalobca v žalobe neuzavretým výpočtom uviedol a podľa ktorých jej tvrdení uvedené vady spôsobili bezúročnosť a bezpoplatkovosť žalovaným poskytnutého spotrebiteľského úveru. Z podstaty príslušnej právnej úpravy na ochranu spotrebiteľa vyplývajú okrem iného povinnosti veriteľa koncipovať formulárovú zmluvu tak, aby boli splnené obligatórne požiadavky zákona o spotrebiteľských úveroch, aby zmluva neobsahovala predformulované a neprijateľné zmluvné podmienky v zmysle právnej úpravy Občianskeho zákonníka a tiež, aby veriteľ v zmluvnom vzťahu so spotrebiteľom nepoužíval nekalé obchodné praktiky v zmysle zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. V tejto veci bola žalobkyňa v pozícii spotrebiteľa úspešná pri uplatňovaní svojho nároku, pričom úver zo zmluvy bol posúdený ako bezúročný a bez poplatkov. Zdôraznil tú skutočnosť, že pokiaľ konajúci súd v rámci posúdenia predmetnej úverovej zmluvy určil bezúročnosť a bezpoplatkovosť z dôsledku väd zmluvy (absencia podstatných náležitostí) bolo vo vzťahu k spotrebiteľovi porušených súčasne niekoľko predpisov. Ďalej poukázal na to, že z hypotézy právnej normy, a to § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z., v časti v ktorej

priznáva spotrebiteľovi právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitným predpisom zodpovedá, jednoznačne vyplýva jediná podmienka, a to úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z.z., alebo osobitnými predpismi spotrebiteľom, čo bolo bez akýchkoľvek pochybností v predmetnej veci splnené. V prípade porušenia práva, alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z.z. v znení neskorších predpisov a osobitnými predpismi, medzi ktoré sa zaraďuje Občiansky zákonník, zákon o spotrebiteľských úveroch, vzniká spotrebiteľovi právo na primerané finančné zadosťučinenie. Cieľom a zmyslom tohto ustanovenia je odškodniť spotrebiteľa za diskomfort, ktorý nastal z dôvodu, že spotrebiteľ sa rozhodol uplatniť ochranu proti porušeniu práv a povinností zo strany dodávateľa na súde a v tomto konaní bol úspešný. Z hypotézy tejto právnej normy jednoznačne vyplýva, že spotrebiteľ musí byť pri uplatnení tohto práva úspešný. Iba za tohto predpokladu mu vznikne právo na priznanie finančného zadosťučinenia. Žaloba ktorou sa oprávnená osoba domáha primeraného finančného zadosťučinenia sa nazýva žalobou satisfakčnou, pretože primerané zadosťučinenie nie je nástrojom satisfakcie, ktorej úlohou je vyrovnať narušenú rovnováhu v postavení toho, kto právo spotrebiteľa porušil a dotknutej osoby - spotrebiteľa. Okrem satisfakčnej funkcie má primerané finančné zadosťučinenie aj sankčnú povahu, pretože predstavuje pre toho kto právo spotrebiteľa porušil finančnú ujmu v zodpovedajúcej sume, ktorú musí titulom primeraného finančného zadosťučinenia spotrebiteľovi zaplatiť; táto sankčná povaha primeraného zadosťučinenia má však vedľajšiu úlohu, pretože primárna je satisfakčná povaha primeraného finančného zadosťučinenia. Poukázal na rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica zo dňa 31.05.2017 sp. zn. 12Co/473/2016. Pokiaľ žalovaný napáda výšku požadovaného primeraného zadosťučinenia, tak právny zástupca žalobkyne poukázal nato, že ak má mať primerané finančné zadosťučinenie dostatočne satisfakčný účinok pre spotrebiteľa a zároveň výchovný a odstrašujúci účinok pre dodávateľa možno prijať argumentáciu, že primerané finančné zadosťučinenie sa môže rovnať majetkovej ujme, ktorá spotrebiteľovi hrozila alebo mu ako je to v prejednávanej veci do skutočného vydania bezdôvodného obohatenia dodávateľom, bola aj spôsobená. Poukázal na rozhodnutie Krajského súdu Prešov sp. zn. 7Co/350/2015 zo dňa 31.03.2016.

5. Právny zástupca žalovaného vo vyjadrení doručenom súdu dňa 18.02.2018 uviedol, že to bol práve žalobca, ktorý žiadal o poskytnutie úveru, s výškou poskytnutého úveru bol oboznámený, taktiež si bol vedomý, že berie spotrebiteľský úver, z ktorého si veriteľ uplatňuje úroky a poplatky a rovnako bolo oboznámený s výslednou sumou, ktorú má na základe úverovej zmluvy uhradiť. Žalovanému preto nie je zrejmé k akému poškodeniu práv spotrebiteľa vôbec dochádza v prípadoch, kedy súdy vyhlásia poskytnutý úver za bezúročný a bezpoplatkov, následkom čoho spotrebiteľ neplatí úroky a poplatky, ale len samotnú istinu poskytnutého úveru. Predstavuje to pre neho výlučne výhodu a nie škodu. Jediným poškodeným, ktorý po takomto rozhodnutí súdu zostane je samotný veriteľ. Poukázal na rozsudok Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 16Csp/71/2016 a okresného súdu Trebišov v konaní vedenom pod sp. zn. 9Csp/154/2017.

6. Na pojednávanie dňa 21.02.2019 boli právny zástupca žalobkyne a právna zástupkyňa žalovaného riadne predvolaní. Títo ospravedlnili svoju neúčasť a žiadali súd, aby konal a rozhodol v ich neprítomnosti.

7. Z vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že medzi žalovaným ako veriteľom a žalobkyňou ako dlžníčkou bola uzatvorená dňa 20.08.2002 Úverová zmluva o poskytnutí revolvingového úveru a vydaní a používaní platobnej karty YES č. XXXXXXXXXXXX. Na základe tejto zmluvy poskytol žalovaný ako veriteľ ako žalobkyňi revolvingový úver s výškou úverového rámca 20 000,- Sk, zmluvné strany sa dohodli na výške mesačnej splátky 800,- Sk. Na tunajšom súde sa pod sp. zn. 10Csp/42/2016 viedlo konanie, v ktorom sa žalovaný ako žalobca voči žalobkyňi ako žalovanej domáhal zaplata sumy 1. 549,55 Eur s príslušenstvom a to na základe predmetnej zmluvy. Okresný súd rozsudkom zo dňa 23.11.2016 č.k. 10Csp/42/2016-55 žalobu zamietol a žalovanej náhradu trov konania nepriznal. V odôvodnení rozsudku uviedol, že posudzovaná úverová zmluva svojim obsahom a štruktúrou je štandardnou adhéznou zmluvou, pre ktorú je typický neprehľadný text napísaný miniatúrnym ťažko čitateľným písmom s odkazom na úverové zmluvné podmienky v rozsahu dvoch strán, obdobne napísaných nečitateľným písmom. Súd ďalej uviedol, že zmluva neobsahuje sumu, počet a termíny splátok istiny úrokov a iných poplatkov v zmysle ustanovenia § 4 ods. 2 písm. a/ Zákona č. 258/2001 Z.z., táto taktiež neobsahuje ani výpočet nákladov uvedených v § 2 písm. c/ ktoré neboli zahrnuté do výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov a to v zmysle § 4 ods. 2 písm. i/ Zákona č. 258/2001 Z.z.. Ďalej súd uviedol, že predložená zmluva ani obchodné podmienky neobsahujú ustanovenie upravujúce RPMN s tým, že sa

stotožňuje s názorom o nemožnosti presného výpočtu RPMN pri tomto druhu úveru, ale podľa názoru súdu zmluva by mala obsahovať aspoň zrozumiteľný spôsob výpočtu RPMN, neobsahuje však ani len vzorec výpočtu. Preto potom súd zmluvu posúdil ako zmluvu, v ktorej nie je uvedené RPMN (§ 4 ods. 2 písm. g/ Zákona č. 258/2001 Z.z.) a preto potom zmluvu posúdil ako bezúročnú a bez poplatkov. Ďalší dôvod, pre ktorý súd posúdil zmluvu ako bezúročnú a bez poplatkov, vyplýva z ustanovenia § 4 ods. 5 Zákona č. 258/2001 Z.z., zmluva neobsahuje ustanovenie o úrokovej sadzbe. Pokiaľ ide o úrokovú sadzbu uvedenú v sadzobníku 2,41 % mesačne, čo predstavuje 28,92 % ročne, tú by súd považoval za sadzbu, ktorá je v rozpore s dobrými mravmi. Súd v odôvodnení rozsudku ďalej uviedol, že žalovaná prostredníctvom karty čerpala úver vo výške 4 857,07 Eur, zaplatila 5 676,- Eur, preto žalobca nemá nárok na vydanie rozdielu, preto potom návrh zamietol. Predmetný rozsudok nadobudol právoplatnosť dňom 13.01.2017. Žalobkyňa podala dňa 17.02.2017 na Okresný súd vo Veľkom Krtíši žalobu voči žalovanému Home Credit Slovakia, a.s., Piešťany, ktorou sa domáhala, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť jej sumu 743,69 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % z tejto sumy od 23.11.2016 až do zaplatenia a nahradiť jej trovy konania. Okresný súd Veľký Krtíš rozsudkom zo dňa 26. septembra 2017 č.k. 2Csp/56/2017-88 žalobe žalobkyne vyhovel, žalovanému určil povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 743,69 Eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 743,69 Eur od 17.02.2017 do zaplatenia, a to všetko v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku, vo zvyšku súd žalobu zamietol (v časti úroku z omeškania od 23.11.2016 do 16.02.2017. V odôvodnení rozhodnutia súd uviedol, že žalobkyňa preukázala že úverová zmluva uzavretá medzi stranami sporu neobsahuje v zmysle ustanovenia § 4 ods. 2 písm. a/ Zákona č. 258/2001 Z.z. sumu, počet a termín splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, neobsahuje výpočet nákladov uvedených v § 2 písm. c/, ktoré neboli zahrnuté do výpočtu RPMN (§ 4 ods. 2, písm. i/ Zákona č. 258/2001 Z.z.). Zmluva taktiež neobsahuje ani RPMN v zmysle § 4 ods. 2, písm. g/ Zákona č. 258/2001 Z.z., absentuje v nej úroková sadzba, pričom súd sa stotožňuje s tým, že pokiaľ ide o úrokovú sadzbu uvedenú v sadzobníku, jej výška je v rozpore s dobrými mravmi, tak ako to súd konštatoval v rozsudku zo dňa 23.11.2016 č.k. 10Csp/42/2016-55. Preto potom súd vyhodnotil úverovú zmluvu ako bezúročnú a bez poplatkov. Keďže bolo preukázané, že žalobkyňa na predmetnom úvere splatila sumu 5 600,76 Eur a čerpala úver vo výške 4 857,07 Eur, rozdiel predstavuje sumu 743,69 Eur. Na strane žalovaného tak vzniklo bezdôvodné obohatenie nakoľko s prihliadnutím na to, že predmetný úver bol vyhodnotený ako bezúročný a bez poplatkov, došlo k plneniu zo strany žalobkyne bez právneho dôvodu. Z týchto dôvodov preto potom súd žalobe žalobkyne vyhovel. Pokiaľ ide o úrok z omeškania súd priznal žalobkyni úrok z omeškania odo dňa podania žaloby na súde 17.02.2017, pričom sa nestotožnil s právnym názorom právneho zástupcu žalobkyne, že by jej mal prináležať úrok z omeškania dňom vyhlásenia rozsudku vo veci vedenej pod sp. zn. 10Csp/42/2016, teda dňom 23.11.2016. Predmetný rozsudok nadobudol právoplatnosť dňom 10.11.2017.

8. Podľa ustanovenia § 3 ods. 3, 5 zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona o priestupkoch, každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách. Proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

9. Podľa ustanovenia § 4 ods. 2 zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona o priestupkoch, predávajúcu nesmie

- a) ukladať spotrebiteľovi povinnosti bez právneho dôvodu,
- b) upierať spotrebiteľovi práva podľa § 3
- c) používať nekalé obchodné praktiky a neprijateľné podmienky v spotrebiteľských zmluvách.

10. Súd pri svojom rozhodovaní vychádzal z vyššie citovaných ustanovení zákonov. Po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že žaloba je dôvodná. Medzi stranami sporu nebolo sporné, že vzťah medzi žalobkyňou a žalovaným je vzťahom vyplývajúcim zo spotrebiteľskej zmluvy, nakoľko žalobkyňa pri uzatvorení a plnení zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Žalovaný je obchodnou spoločnosťou, pričom jedným z predmetov jeho podnikania (činnosti)

je poskytovanie úverov a pôžičiek nebankovým spôsobom z vlastných zdrojov. Rozhodnutia už ustálili, že nevyhnutnosť ochrany spotrebiteľa je daná jeho nerovným postavením vo vzťahu spotrebiteľ - dodávateľ, vyplývajúcim z nerovnováhy vyrovnávacej sily, nerovnomernosti znalosti ekonomickej neúmernosti zdrojov. Systém ochrany zavedený smernicou 93/13 EHS, ktorý bol prebratý aj do Občianskeho zákonníka, vychádza z myšlienky, že spotrebiteľ sa nachádza v nerovnom postavení voči predávajúcemu, alebo poskytovateľovi z hľadiska jeho vyjednávacej sily, z hľadiska úrovne informovanosti, čo ho vedie k tomu, že pristúpi na podmienky vopred vytvorené predávajúcim, alebo poskytovateľom bez toho, aby mohol ovplyvniť ich obsah. V týchto vzťahoch je práve dodávateľ vo fakticky výhodnejšom postavení, pretože má odbornú prevahu nad spotrebiteľom, ktorému svoje služby poskytuje. Zákon za účelom ochrany spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany v porovnaní s dodávateľom na vyváženie faktickej prevahy dodávateľa zakotvil pomerne prísne pravidlá a náležitosti, ktoré musí zmluva o spotrebiteľskom úvere spĺňať. Bolo pre povinnosťou súdu podrobiť kontrole náležitosti zmluvy. Ako bolo už uvedené, rozsudkom Okresného súdu Veľký Krtíš v konaní vedenom pod sp. zn. 2Csp/56/2017 bolo žalobe žalobkyne o vydanie bezdôvodného obohatenia vyhovené. Súd vyhodnotil úver ako bezúročný a bez poplatkov z dôvodu, že spotrebiteľská zmluva neobsahovala všetky zákonom požadované náležitosti (§ 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách).

11. Pokiaľ ide primerané finančné zadostučinenie jeho zmyslom je jednak satisfakčná funkcia, ktorá sa vzťahuje na konkrétneho spotrebiteľa, ktorému je primerané finančné zadostučinenie priznané v relatívnej podobe. Okrem toho má však aj preventívnu funkciu, ktorá nie je o nič menej významná a ktorou úlohou je odradiť nečestných dodávateľov od porušovania právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa. Napokon je tu sankčná funkcia, ktorá má viesť k tomu, aby dodávatelia boli postihnutí aj v majetkovej sfére, keďže ako ukazuje už niekoľkoročná súdna prax, konštatovanie absencie požadovaných zákonných náležitostí v zmluvách so spotrebiteľmi, resp. vyhlásenie zmluvných podmienok za neprijateľné, javí sa byť nedostatočný. Nemožno zabúdať na to, že to bol práve žalovaný, čo sa dopustil konania v rozpore so zákonom a vopred naformuloval zmluvné podmienky tak, že nespĺňali zákonné náležitosti.

12. Pokiaľ ide o dôvodnosť žaloby vo veci samej, súd poukazuje na to, že žalobkyňa ako spotrebiteľ preukázala, že v konaní voči žalovanému sa domáhala zaplata sumy 743,69 Eur ako vydania bezdôvodného obohatenia v ktorom konaní bola úspešná. Zákon o ochrane spotrebiteľa v ustanovení § 3 ods. 5 vety poslednej zák. č. 250/2007 Z.z. vyžaduje iba, aby spotrebiteľ úspešne uplatnil porušenie práva, alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. V danom prípade je nesporné, že žalovaný porušil práva žalobkyne tým, že zmluva o spotrebiteľskom úvere nespĺňala všetky obsahové náležitosti v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch. Z tohto dôvodu bol úver posúdený ako bezúročný a bez poplatkov. Porušenie spotrebiteľských práv bolo právoplatne judikované. Pokiaľ žalovaný namietal, že žalobkyni nevznikla žiadna ujma, ktorú ani nepreukázala k tomuto súd opätovne uvádza, že ustanovenie § 3 ods. 5, vety poslednej zák. č. 250/2007 Z.z., ktorého kvalifikačným znakom pre priznanie primeraného finančného zadostučinenia nie je ujma, postačuje, že spotrebiteľ úspešne uplatnil na súde porušenie práva, alebo povinnosti ustanovenej zákonom. Pre priznanie primeraného finančného zadostučinenia je teda podstatné to, že k porušeniu práva došlo. Uvedená skutočnosť v danom prípade vyplýva z vyššie citovaného rozsudku Okresného súdu Veľký Krtíš vydaného v konaní vedenom pod sp. zn. 2Csp/56/2017. Ďalej súd poukazuje na to, že preukázanie vzniku ujmy nie je nevyhnutnou náležitosťou pre priznanie primeraného finančného zadostučinenia. Na priznanie nároku na primerané finančné zadostučinenie úplne postačovala už len hrozba vzniku ujmy. Z ustanovenia § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. vyplýva, že právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadostučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho kto za porušenie práva zodpovedá. Cieľom finančného zadostučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Hypotéza tejto právnej normy vyžaduje splnenie predpokladov, ktorými sú úspešné uplatnenie porušenia práva, alebo povinnosti ustanovenej zák. č. 250/2007 Z.z., alebo osobitnými predpismi a spôsobilosť z takéhoto porušenia práva alebo povinnosti privodiť spotrebiteľovi ujmu. Samotná povaha primeraného finančného zadostučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy o existencii ujmy, pretože stačí ak táto ujma tu je. Bez právneho významu je či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy. Inštitút primeraného zadostučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Pokiaľ ide o námietku žalovaného o neprimeranosti finančného zadostučinenia, súd už aj vyššie uviedol, že samotná povaha neumožňuje

jeho priame finančné vyčíslenie, keďže má vyjadrovať satisfakciu (v zmysle odškodnenia) za stav, keď sa spotrebiteľ musel na súde brániť a žiadať ochranu svojich práv. V tomto prípade súd považoval za spravodlivé priznať primerané finančné zadostučinenie vo výške 300,- Eur, ktorú sumu žalobkyňa požadovala. Pri úvahe o výške priznaného finančného zadostučinenia súd vychádzal z intenzity porušenia spotrebiteľských práv a zohľadnil tiež časový aspekt závažného konania žalovaného. K porušeniu spotrebiteľských práv došlo v dôsledku neuvedenia náležitostí úverovej zmluvy. Z činnosti súdu je pritom známe, že sa nejedná o ojedinelé porušenie spotrebiteľských práv zo strany žalovaného. Spotrebiteľ musel brániť svoje práva podanou žalobou na súde o vydanie bezdôvodného obohatenia a určenia neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy. S prihliadnutím na závažné porušenie práv žalobkyne zo strany žalovaného, ktorých ochrany sa žalobkyňa úspešne domáhala na súde, bol súd toho názoru, že primeraná povaha a rozsahu porušenia práv žalobkyne je suma 300,- Eur, ktorá zodpovedá svojmu účelu, teda poskytuje žalobkyňu ako spotrebiteľovi satisfakciu a odradí dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľov. Preto potom súd žalobe žalobkyne v plnom rozsahu vyhovel.

13. O náhrade trov konania strán sporu súd rozhodol podľa ustanovenia § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku, a to na základe zásady úspechu. Žalobkyňa mala vo veci úspech v plnom rozsahu, preto jej potom súd voči žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu s tým, že v zmysle ustanovenia § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku o nároku na náhradu trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní odo dňa doručenia cestou tunajšieho súdu na Krajský súd Banská Bystrica a to písomne dvoch vyhotoveniach.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach podania uviesť proti ktorému rozhodnutiu smeruje v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh), (363 CSP).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že neboli splnené procesné podmienky, súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. CSP).

Rozsah v akom sa rozhodnutie napáda môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na lehoty na podanie odvolania (§ 364 CSP).

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 CSP).

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak a) sa týkajú procesných podmienok, b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov, ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie.